

Hamlet - 't Barre Land & Kaaitheater
Recensie door Paul Verduyck voor Klara - Fresco, 18.1.2001

(...) De voorstelling duurt drie uur om precies te zijn. Het is een productie waar al lang is naar uitgekeken, vooral omdat ze een totaal nieuwe vertaling hebben laten maken, door twee historici-filosofen, Erik Bindervoet en Robert-Jan Henkes - twee Nederlanders, net als regisseur Jan Ritsema en de acteurs van 't Barre Land. Er is van die vertaling een nieuwe uitgave verschenen bij De Harmonie, een uitgeverij die veel strips uitgeeft, en in deze uitgave staan ook een aantal strips. Het is een flitsende vertaling geworden, héél eigentijds, waar het volledig past om die strips in te stoppen. Trouwens, die strips doen heel erg denken aan onze Kamagurka en Herr Seele in een soort kruising met Willy Van der Steen.

Deze nieuwe vertaling van *Hamlet* wordt gespeeld door het Utrechtse collectief 't Barre Land. Vorig jaar hebben ze het Theaterfestival gehaald met *Platonov*, ook een heel lange voorstelling. Hun speelstijl is kurkdroog.

Kurkdroog, maar tegelijkertijd heel speels, heel aanstekelijk. Wat zij doen is eigenlijk constant de bal naar elkaar toespelen en daar ook het publiek bij betrekken. Je zit met een soort van *tongue in cheek* speelpret, waar het publiek constant bij betrokken wordt en dat is toch wel heel plezierig om te zien.

Ze doen ook meer dan alleen een rol spelen, tegelijk zijn ze zichzelf als acteur en als mens. Dat maakt het toch ook een beetje moeilijk voor het publiek?

Ze tonen die dubbele kant, tegelijk een rol vertolken en ook tonen dat ze daar als acteur staan, dat ze met andere woorden theater spelen. En dat is natuurlijk moeilijk maar in die enkele jaren dat ze al actief zijn als collectief - want je zou ze een beetje kunnen vergelijken met onze Stan, hoewel ze iets minder lang bezig zijn - hebben ze daar een hele handigheid in gekregen, om dat op een heel prettige en aanstekelijke manier te doen en tegelijkertijd ook intelligent om te springen met de teksten in kwestie. Ze spelen vaak van die repertoirestukken die onspeelbaar worden geacht. Stukken die bekend zijn, zoals deze *Hamlet*, of onbekend, zoals die tweede *Faust - Faust* van Goethe moet je weten bestaat uit het altijd gespeelde eerste deel, maar er is ook een tweede deel, een soort lang essay, te lang en eigenlijk onspeelbaar. Zij hebben dat enkele jaren geleden gespeeld, in een regie van Guy Cassiers, de Vlaming die het ro theater leidt.

Goed, terug naar onze *Hamlet*, wat maken ze ervan?

Ze bakken er een heel interessante voorstelling van, in een heel uitgepuurde speelvorm. Je ziet het meteen aan het speelvlak, het is heel abstract. Er zijn een soort hellende platforms samengebracht, een ontwerp van Herman Sorgeloos, die we ook als theaterfotograaf kennen. Op die kleine platforms ligt van die dikke visgraatparketvloer, zodat er een suggestie wordt opgeroepen: dit is heel verfijnd, dit is het kasteel van Hamlet, dit is koninklijk. In het tweede deel - wanneer die wraaktragedie van Hamlet op gang komt, want hij komt terug uit Engeland en gaat wraak nemen, er gaan een aantal doden vallen, hijzelf inclusief - dan ga je die platforms ook bekijken als graven. Dikke lagen hout, het zijn bijna doodskisten. Het is mooi, want de kostuums hebben ook dat dubbele, het zijn heel uitgepuurde kostuums, Japanse kostuums zou je bijna zeggen, maar tegelijkertijd ook iets Middeleeuws hebbend, het is niet duidelijk geprononceerd wat ze precies aan historisch kenmerk meedragen. Het hele abstracte Bühnebeeld en de manier waarop die acteurs daar samenspelen wordt ook gedaan met een opvallende tekstbehandeling. Ze spelen geen aparte rollen, maar ze gaan constant samen die rollen spelen. Dat betekent dat ze de tekst van één personage soms gewoon met twee zeggen, dan midden in zo'n rol gewoon een tekst overnemen waardoor je eigenlijk geen apart personage meer krijgt maar de tekst als een grote brij krijgt aangeboden en in die flitsende vertaling van die twee Nederlanders werkt dat ontzettend goed.

Nu, zo'n uitgepuurde *Hamlet*, hebben we daar wat aan, heeft het iets gedaan met jou?

Jazeker, want vooral in het eerste deel zijn ze daar op hun best, zij komen daar weer heel aanstekelijk, heel speels over. In het eerste deel, voor de pauze, spelen ze die eerste drie bedrijven van het stuk, waarin inderdaad al die bespiegelingen, die heel filosofisch zijn. Het gaat over schijn en wezen, ook het thema theater wordt daar aangeraakt. Hoe spelen wij theater in het dagelijkse leven, daar komt het ongeveer op neer. Daar is natuurlijk heel veel aandacht in die tekst, er zit een duidelijke brok, die de acteurs kunnen uitspelen. Maar in het tweede deel waarin de laatste twee bedrijven van Shakespeare worden afgewikkeld dat toch veel meer een wraakactie wordt, alles is gericht op de actie, daar komen ze een beetje in de knoei met hun aanpak omdat ze daar toch minder filosofische bespiegelingen hebben, minder tekst hebben.

Het gaat dan niet erg samen met hun manier van doen.

Gecombineerd met hun tekstonvastheid bij de première, werd het op de lange duur een beetje een zware dobber, ze verloren iets van die speelsheid, van die tintelende aanpak die ze zeker in het eerste deel hadden. (...)